

Iz ciklusa: Mostar
70x50 cm
lavirani tuš

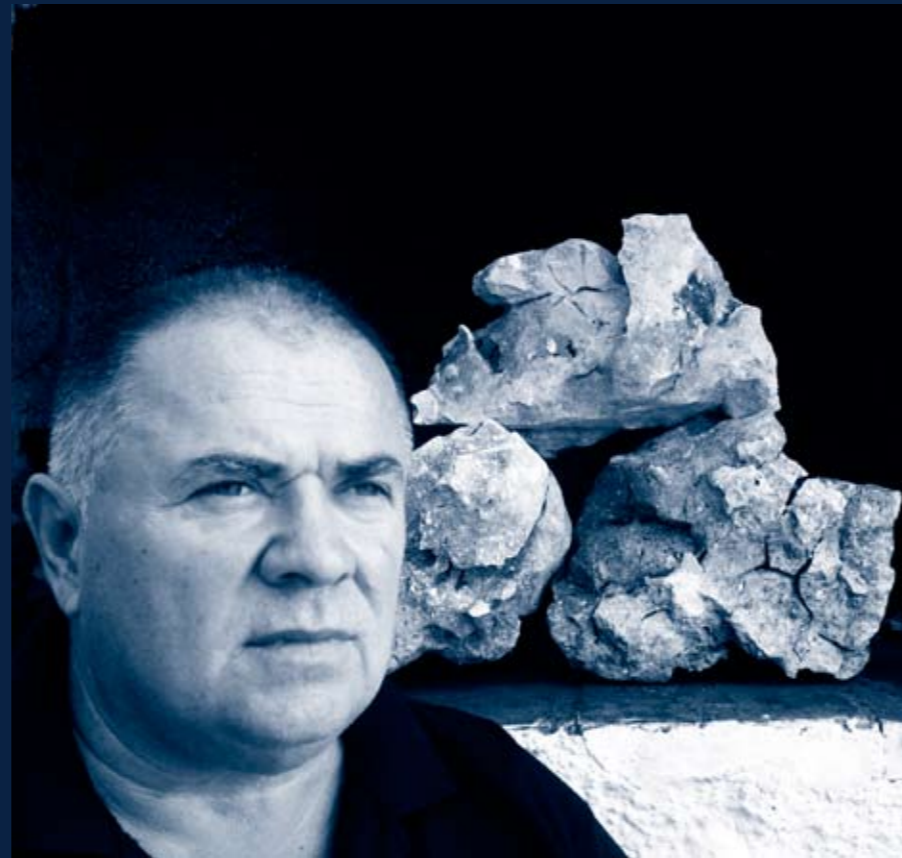
Iz ciklusa: Mostar
70x50 cm
lavirani tuš

Iz ciklusa: Oblici tla
52x78 cm
akrilik na platnu

Iz ciklusa: Oblici tla
52x78 cm
akrilik na platnu

Alica Jakirović

rođen je 1956. godine u Mostaru. Pet godina je obavljao dužnost predsjednika Društva umjetnika Mostara koje je osnovano 1993. godine.

Više godina rukovodio je Likovnom sekcijom u BKZ „Preporod“ Mostar, a u Gradskoj upravi Mostar bio je član Savjeta za kulturu. Dobitnik je nagrade „MOST“ koju mu je 1992. godine dodjelo Organizacioni odbor kulturne manifestacije Mostarsko ljeto.

Od 1998.godine član je Prve umjetničke kolonije u Bugojnu. Učesnik je likovnih kolonija u Fojnici, Počitelju i Goraždu. Član je Predsjedništva Društva umjetnika u Mostaru. Diplomirao je na Likovnom odsjeku Pedagoške akademije Univerziteta „Džemal Bijedić“ u Mostaru. Član je Udruženja likovnih umjetnika Bosne i Hercegovine (ULUBIH).

SAMOSTALNE IZLOŽBE:

- Novi Sad, Hotel Park, 1983;
- Mostar, Roznamedžija Mosque, 1984; Café Tin, 1986; Roznamedžija Mosque, 1986; Leonardo, 1993; Kiraethana, 1994; War Studio of Radio Mostar, 1994; Gallery of the Culture Center of the City of Mostar, 2002; Aula Narodno Pozorište, 2005;
- Kragujevac, Vuk Karadžić Gallery, 1989;
- Karlovac, ZILIK Gallery, 1990;
- Ohrid, Vokukata Urania Gallery, 1990;
- Blagaj, Tekija, 1996;
- Bugojno, Kalin Gallery, 1998;
- Sarajevo, Gabrijel Gallery, 1999;
- Regensburg, Saint John Gallery, 2002;
- Goražde, Gradska galerija, 2004;
- Počitelj, Galerija likovne kolonije, 2007;
- Mostar, Restoran Verdanda TC Biosfera, 2008;
- Sarajevo, Galerija “Roman Petrović”, 2009;

Izdavač: Gradska galerija Bihać · Za izdavača: Adnan Dupanović · Predgovor: Vojislav Vujanović
Grafičko oblikovanje: Nermin Nino Kasupović · Tiraž: 300 komada · Bihać, 2010.

Gradska Galerija Bihać
15 - 30. oktobar 2010.

alica jakirović OBLICI TLA

SUSRET RASPOMAMLJENOG SUNČEVA SJAJA I BIĆA KAMENA

Vojislav VUJANOVIĆ

Zadivljen vizuelnim spektrom onoga što se ukazuje u svojoj predmetnosti i začuden formama koje su se oblikovale pod silinom neke demijurške energije, Alica Jakirović kreće na odvažnost stvaralačkog čina da sve to prevede u sliku, sliku koja i zadivljenost i začuđenost uglazbljuje u misterij trajnosti koja se ne troši bez obzira na milenije koji huje prostorom i teže da razore ono što je jednom uspostavljeno.

Ali ima još jedan elemenat koji se pojavljuje na rubovima njegove začuđenosti: susret raspomamljenog sunčeva sjaja i bića kamena! Njihovim susretom oblikuje se ono čudo koje nazivamo – hercegovačkim miljeom. To čudo i jeste jezgro koje iz sebe isijava i zadivljenost i začuđenost. Njihovim amalgamiranjem oblikuje se završni akord ovih procesa – ljubav prema krajolicima koji urastaju u biće onoga koji je uspio sve to osvijestiti u sebi i učiniti ga dijelom samog sebe, ugrađenog u sopstvene egzistencijalne horizonte. Svi su ti elementi istkani od tananih niti čije su pokedinačne viracije jedva razaznatljive, ali i dovoljno elementarne da stvaraju gustu mrežu iz koje se ne može osloboditi onaj ko se u njoj nađe.

Alica Jakirović je, nesumljivo, jedan od njih!

Ta zarobljenost ga prisiljava da se poda stvaralačkom agonu kojem nije u stanju odoljeti i on mu se podaje svom svojom zamamnošću. On razbire te niti, razbire njihovu boju, njihovo zvučanje, njihovu tatanost koja se identificira sa lirskim osjećanjem svoje zarobljenosti, sagledava morfološke odredbe prostornosti, koju smo već nazvali *hercegovačkim miljeom*, da bi od tih morfoloških jedinica gradio svoj imaginarij, strukturalnu mrežu platana, kompozicione freske koje dišu iskonom neuništive trajnosti.

Međutim, kada bi se zadržao na tom nivou svoga stvaralačkog akta, bili bismo suočeni sa slikarstvom kojemu je osnovni cilj: prenijeti iz fizičkog prostora elemente u sliku u njihovoj doslovnosti, bez unutarnje distance kojom se viđeno oplemenjuje obezbjeđujući mu onu četvrtu, unutarju dimenziju. Da bi se stiglo do tog stadija organizacije slike, neophodno je učiniti presudni korak – dovesti sve to u unutarnji sklad u kojem se ogleda intelektualna potentnost umjetnikova, njegova moć da morfološke elemente Knjige prirode preobrazi u svoj likovni vokabular, zasnovan na alternaciji svijetlog i tamnog, pri čemu

tamni usjeci postaju ligature za uspostavljanje sopstvenog sintaksičkog reda, da uspostavi rečenični poredak, kojim se razuđenost prirodnih oblika prevodi u umjetnički izričaj kada slika i postaje umjetničkim djelom.

Karakterologija ligatura čini osnovu za organizaciju kompoziciju slike, ali njima se uobličuje i vizuelni spektar koji emanira iz sebe novu energiju, oslobođenu svih naturalnih nanosa, pročišćenu do svoje emotivne kristalizacije od koje se formira vrhunski sloj stvaralačkog čina – lirski potencijal u čijem se ključu razrješava ideja slike – duh atmosfere.

Iz ciklusa: Oblici tla
52x78 cm
akrilik na platnu

U tome duhu atmosfere nalaze se korijeni inspiracije Alice Jakirovića. Dug je to put i veliki intelektualni napor je potreban da se stigne do tog stadijuma, do duha atmosfere u kojoj se otvaraju svi skriveni tokovi za jedan stvaralački čin, koji se razvijaju iz samih sebe, iz svoje unutarnje potentnosti, u zato se stvaralački čin Alice Jakirovića čini veoma složenim u onim svojim nevidljivim slojevima do kojih jedino on doseže svojom stvaralačkom imaginacijom. Svi se elemeti pročišćavaju u nizu kružnica da bi se, na kraju, uspostavio red koji nas plijeni svojom krajnjom jednostavnošću. I kod Alice Jakirovića se pokazuje onaj princip da se kroz veliku složenost stiže do jednostavnosti iskaza.

U duhu atmosfere *hercegovačkog miljea* Alica Jakirović nalazi čitav arsenal impulsa za likovno izobraženje, sam motiv toga duha razvija se u niz valera stvarajući mali arhipelag formulacija sa blagim pomacima sintaksičkog reda pa se uspostavlja još jedan, viši, red: slike ovog umjetnika se nude u svojoj pojedinačnosti, sa naglašenim hijatusom između njih, već se one skladaju u novu cjelinu koja ima sve karakteristike

jedne velike poeme, nikada do kraja dovedene, otvorene za nove jedinice, nova poglavlja koja se kretati u beskraj. To je dodatni kvalitet Jakirovićeva slikarstva koje se može dograđivati i izazivati u nama dodatno uzbuđenje kojim bismo dograđivali onaj ugođaj koji smo oblikovali u sebi pri prvom susretu.

Rekli smo već da Alica Jakirović bojeni sloj na svojoj slici realizira na alternaciji svijetlog i zatamnjelog. Bjelina za njega nosi u sebi veću moć, ona ga dovodi do opsesivnosti. Nije to slučajno: bjelina dominira *hercegovačkim miljeom*. Ona ima svoje izvorište u sunčevoj svjetlosnoj energiji i u samom biću glavnog elementa hercegovačkog miljea-kamenu. On plovi tom bjelinom, opija se njome, ona je determinanta njegovih horizonata. On je upija u sebe i počinje disati njome, misliti njome, govoriti njome. Od te bjeline sklada svoju filozofiju, svoju vjeru da se u toj bjelini skriva nepatvorena životna energija bez koje se i ne može zamisliti moć opstojnosti. Alica Jakirović tom bjelinom i ovjekovječuje tu moć opstojnosti.

Zatamnjele dionice, kojima smo već uočili jednu od mogućih funkcija u slici- funkciju ligatura kojima se razvija kompozicija slike, imaju drugačiju misaonu osnovu od ustoličene bjeline- u njima se doslućuje mistika utonuća u svijetu bjeline. To su trenuci unutarnje zagonetnosti smirenja, prenošenje u neko drugo i drugačije duhovno stanje.

I u načinu nanošenja bojenog sloja u slici kod Alice Jakirovića primijetno je nešto čemu bismo, ipak, mogli dati određene individualizacije stvaralačkog čina. On boju nanosi kistom, sa dosta razrijeđenim tonom, ali dovoljno gustim da se njime prekrije površina platna odstranjujući njegovo prisustvo u vidu oblikovanja reljefa pozadine. I kretanje kista nastoji utopiti u materijalnosti bojenog faktora, mada je moguće ponekad primijetiti njegovo kretanje širinom platna. Ali je zato dovoljno primijetno umjetnikovo traganje za valerima sveopće bjeline da bi slici obezbijedio dubinu iako on svoju inspiraciju razrješava u dvjema dimenzijama. S druge strane, tim valerima se ojačava onaj lirski faktor kojim umjetnik oglašava sopstveno prisustvo u slici.

Istakli smo da bojeni sloj slike Alica Jakirović razrješava u alternaciji svijetlog i zatamnjelog tona. Međutim, u nekim slikama on ugrađuje i neke bojene tonove, posebno crvenu i zelenu, ali tek u vidu bojenih pjega raspoređenih u nekom ritmičkom odnosu čime se uklanja primisao na slučajnost, i na nedomišljenost. On intuitivno doslućuje njihovo „prirodno“ mjesto u cjelovitosti kompoziciji slike.

U svoju sliku Alica Jakirović ugrađuje i princip prostornosti kao jedan od nezaobilaznih konstituenata slike. Princip prostornosti kod ovog umjetnika javlja se kao komponenta koja obezbjeđuje vezu između slike i njegovog referenta. Prema tome referentu određuje se i imaginativna stajna tačka iz koje umjetnik kreće u realizaciju svoje slike. Ta stajna tačka se ponekad okomito nadnosi nad platno, mada je najčešće postavljena u blago iskošenom vidu, onda kada se i sama prostornost javlja kao

sintaksička jedinca u kompoziciji slike. U tim trenucima umjetnikova inspiracija dopijeva do svog krajnjeg pročišćenja, lirsko zablista u svojoj punini. Najzad, kada prostor postaje konstitutivni faktor kompozicije, zbiva se još jedan proces: da bi prostornost dobila na što evidentnijem važenju u slici, umjetnik se oslobađa i najmanjeg narativnog elementa, koji je uvijek u dređenoj mjeri prisutan u njegovoj slici, i slika poprima čiste apstraktne karakteristike. Ipak, najuzbudljivija je ona stajna tačka kada se ona nalazi u istoj ravni sa motivom! To su oni trenuci kada umjetnik svoje vrelo inspiracije nalazi u geološkim naslagama koje su vidljive u svojim presjecima. Nećemo reći da slika nastaje „in situ“, prizor na slici je isposredovan naslagama zapamćenja koji su se smještali u duhovnoj ropotarnici i iz nje istjecali u sliku sa onim začuđenošću koja zapahne svakoga ko se suoči sa takvim prizorom. U ovim slučajevima lirsko biva potisnuto u pozadinu da bi se istakla dramatika životne opstojnosti, kao mjera začudnog za onoga ko se u nekom trenutku suoči sa takvim prizorom.

Ima još jedna komponenta koja se ne smije previdjeti: iako svoju sliku ne rješava po unaprijed određenom planu, u njoj osnovi se prikrija umjetnikovo suvereno vladanje crtežom koji je znatno evidentnije u trenucima kada svoju inspiraciju nalazi u Starom mostu kojim je Alica Jakirović ispunio veliki dio svoga opusa i koji mu se ukazuje u specifičnoj vizuri iz njegovog ateljea, smještenog u najpitoresnijem dijelu grada Mostara, u predvorju Mosta, sa lijeve strane Neretve.

Iz ciklusa: Oblici tla
52x78 cm
akrilik na platnu

Iz ciklusa: Oblici tla
52x78 cm
akrilik na platnu

Iz ciklusa: Oblici tla
52x78 cm
akrilik na platnu

Iz ciklusa: Mostar
70x50 cm
lavirani tuš

Iz ciklusa: Mostar
70x50 cm
lavirani tuš